

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๖/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๖๒

วันที่ ๑๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ประกอบมาตรา ๔ และมาตรา ๕ หรือไม่

ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านที่ ๑ (นายชาริต เฟิงคิชฐ์) และผู้คัดค้านที่ ๕ (นางวรรณมล เฟิงคิชฐ์) ในคดีแพ่งหมายเลขคำที่ ปช.๑/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ปช.๑/๒๕๖๑ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านทั้งสองและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

อัยการสูงสุด สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ร้อง ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งเพื่อขอให้มีการสั่งให้ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติของนายชาริต เฟิงคิชฐ์ อดีตอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ ผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหา และนางวรรณมล เฟิงคิชฐ์ ผู้คัดค้านที่ ๕ ซึ่งเป็นคู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๐ (๔) มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๓ ต่อมาศาลแพ่งมีคำสั่งให้ทรัพย์สินที่รั่วไหลผิดปกติ จำนวน ๔๕ รายการ รวมมูลค่า ๓๔๑,๗๕๗,๘๑๑.๕๘ บาท พร้อมดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากทรัพย์สินที่ได้โดยรั่วไหลผิดปกติ ตกเป็นของแผ่นดินตาม

- ๒ -

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๘๓ และหากไม่อาจบังคับเอาแก่ทรัพย์สินดังกล่าวได้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้บังคับคดีเอาแก่ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ภายในอายุความสิบปี แต่ต้องไม่เกินมูลค่าของทรัพย์สินที่ศาลสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๓

ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๕ ยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งศาลแพ่งและโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๐ ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับในการดำเนินกระบวนการพิจารณา จึงต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๔/๑ มาใช้บังคับเป็นหลักทั่วไปว่าฝ่ายใดกล่าวอ้าง ฝ่ายนั้นมีภาระการพิสูจน์ความจริง แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ได้กำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหา มีภาระการพิสูจน์ที่ต้องแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินดังกล่าวมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ ซึ่งไม่เป็นธรรมกับผู้ถูกกล่าวหา ผู้คัดค้านทั้งสองจึงโต้แย้งว่าศาลแพ่งและศาลยุติธรรมจะนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง มาใช้บังคับคดีนี้จนกว่าคดีจะถึงที่สุดมิได้ เนื่องจากขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ประกอบมาตรา ๔ และมาตรา ๕

ศาลแพ่งเห็นว่า คำโต้แย้งของผู้คัดค้านทั้งสองต้องตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง จึงส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านทั้งสองเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า หนังสือส่งคำโต้แย้งนี้ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ต้องด้วยมาตรา ๕ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ”

ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบเป็นกรณีที่ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๕ ในคดีหมายเลขคำที่ ปช.๑/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ปช.๑/๒๕๖๑ โดยมีข้อเท็จจริงว่าผู้คัดค้านทั้งสองอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งศาลแพ่งที่ให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๕ ตกเป็นของแผ่นดิน ผู้คัดค้านทั้งสองจึงได้ยื่นคำร้องโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ประกอบมาตรา ๔ และ มาตรา ๕ และศาลแพ่งมีคำสั่งให้ส่งคำโต้แย้งของผู้คัดค้านทั้งสองดังกล่าวเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า หลักเกณฑ์การส่งคำโต้แย้งของ คู่ความต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดจะชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น ศาลที่จะมีอำนาจ ส่งคำโต้แย้งของคู่ความดังกล่าวต้องเป็นศาลที่จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นบังคับแก่คดี แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ผู้คัดค้านทั้งสองโต้แย้งแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดภาระการพิสูจน์ในคดีที่ร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งในกรณีตามคำร้องนี้ศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสองตกเป็นของแผ่นดินไปแล้ว และคดีอยู่ในระหว่างการอุทธรณ์ บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ผู้คัดค้านทั้งสองโต้แย้งดังกล่าวจึงมิใช่ บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลแพ่งจะใช้บังคับแก่คดี กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

- ๕ -

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

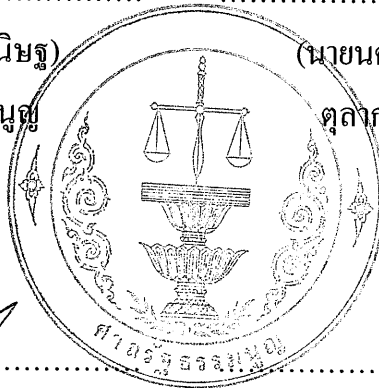
(คำสั่งที่ ๒๖/๒๕๖๒)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังสศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ